

JB 1994/155 RvS, 17-03-1994, F03.94.0056

Voorlopige voorziening, Motivering ontwerp-beschikking, Status geluidrapport, geen contra-expertise, (Geen) Persoonlijk belang van wethouder.

Aflevering 1994 afl.

College Raad van State, Vz Afdeling bestuursrechtspraak

Datum 17 maart 1994

Rolnummer F03.94.0056

Rechter(s) Mr. Van der Does

De vereniging Stationsweg en omgeving te Velsen,
verzoekster,

Partijen

en
het college van Burgemeester en Wethouders van Velsen,
verweerder.

Noot MAH

Trefwoorden Voorlopige voorziening, Motivering ontwerp-beschikking, Status geluidrapport, geen contra-expertise, (Geen) Persoonlijk belang van wethouder.

[Awb - 2:4](#) ; [8:75](#) ; [8:81](#) ; [8:83](#)
[wet op de Raad van State - 36](#)

Regelgeving overgangsbepalingen Wet voltooiing eerste fase herziening rechterlijke organisatie
gem.wet (oud) - 52 j°; 97

Hinderwet - 5 lid 2

Hinderbesluit - 2 lid 1 onder b

» Samenvatting

Samenvatting

Verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening inhoudende schorsing van de bestreden verlening van een milieubeheervergunning voor een passagiersterminal. Aan verzoeksters klacht inzake gemaakte geluidberekeningen gaat de voorzitter voorbij nu verzoekster het desbetreffende rapport niet gemotiveerd heeft bestreden, bijvoorbeeld door het overleggen van een tegenrapport van een geluidsdeskundige. Evenmin deelt de voorzitter verzoeksters stelling dat één der wethouders, gelet op een door deze bekleed commissariaat, een persoonlijk belang heeft bij het bestreden besluit. Volgens de voorzitter vloeit het desbetreffende commissariaat voort uit het wethouderschap. Op verzoekers klacht dat het ontwerp-beschikking onvoldoende is gemotiveerd en niet door verweerder is opgesteld gaat de voorzitter niet in. Volgt afwijzing van het verzoek.

» Uitspraak

Uitspraak

Bij beschikking van 21 december 1993 hebben verweerders aan Halvermuhlen Onroerend Goed & Exploitatie Maatschappij B.V. een vergunning ingevolge de Wet milieubeheer verleend voor het oprichten en in werking hebben van een inrichting bestemd tot Passagiersferry Terminal annex kantoren aan het Sluisplein 33 t/m 64 te Velsen.

Tegen deze beschikking heeft verzoekster bij schrijven van 14 januari 1994 beroep ingesteld.

Daarnaast heeft verzoekster bij dat schrijven verzocht de beschikking van verweerders van 21 december 1993 te schorsen.

Bij het verhoor, bedoeld in artikel 8:83 van de Algemene wet bestuursrecht, op 10 maart 1994 hebben van de zijde van verzoekster Ir K.C. Brouwer en Mr K.J.S. Spaas haar standpunt nader toegelicht. Verweerders waren vertegenwoordigd door drs H. van Spanje, Ing R.J. Bos en Ing J. Veerman. Voorts is het woord gevoerd door Mr E.J. Daalder namens Halvermuhlen Onroerend Goed & Exploitatiemaatschappij B.V., die in de gelegenheid is gesteld als partij aan het geding deel te nemen.

In rechte

Op 1 januari 1994 is in werking getreden de Wet voltooiing eerste fase herziening rechterlijke organisatie. Uit de daarbij behorende overgangsbepalingen volgt dat het geschil voor wat betreft de totstandkoming en de inhoud van het besluit en de regeling van bezwaar en beroep dient te worden behandeld met toepassing van het recht dat gold voor 1 januari.

In artikel 36, eerste lid, van de Wet op de Raad van State is, voorzover hier van belang, bepaald dat hoofdstuk 8 van de Algemene wet bestuursrecht van overeenkomstige toepassing is indien bij de Afdeling beroep kan worden ingesteld.

Ingevolge artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht is het mogelijk om, indien tegen een besluit beroep is ingesteld danwel voorafgaand aan een mogelijk beroep bezwaar is gemaakt, op verzoek een voorlopige voorziening te treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Voor zover de daartoe uitgevoerde toetsing meebrengt dat het geschil in de bodemprocedure wordt beoordeeld, heeft het oordeel van de Voorzitter daaromtrent een voorlopig karakter en is dat niet bindend voor de beslissing in die procedure.

Verzoeker voert aan dat, wanneer de terminal op 26 maart 1994 in bedrijf wordt genomen, de kwaliteit van het leefmilieu aan de Stationsweg daardoor onmiddellijk verslechtert.

Het gaat met name om geluid-, trilling- en stankhinder alsmede om horizonvervuiling als gevolg van het af- en aanrijdende autoverkeer op die weg.

Voorts zijn door verweerders geen concrete maatregelen genomen om de bestaande en dreigende overlast te voorkomen of te beperken.

Verzoekster maakt bezwaar tegen het feit dat de ontwerp-beschikking onvoldoende is gemotiveerd en niet door verweerders is vastgesteld. Een van de leden van het college van burgemeester en wethouders is commissaris van Zeehaven IJmuiden N.V., zodat deze belang heeft bij de bestreden beschikking, hetgeen in strijd is met artikel 2:4 van de Algemene wet bestuursrecht c.q. met artikel 52 juncto artikel 97 van de gemeentewet.

Volgens verzoekster wordt aan het voertuigcriterium van het Besluit milieu-effectrapportage voldaan.

De uitspraak van de Voorzitter van de Afdeling rechtspraak van 15 april 1993 inzake nr. S03.93.1246 is met betrekking tot het akoestisch onderzoek van Sutton Consult nauwelijks gemotiveerd. Voorts is deze uitspraak achterhaald door de uitspraak van de Voorzitter van de Afdeling voor de geschillen van bestuur van 26 oktober 1993 en zijn de geluidberekeningen van onwaarde, omdat de Stationsweg hoofdontsluitingsroute wordt.

De weginfrastructuur naar en van de haven van Amsterdam is daarentegen goed te noemen.

In verband hiermee zou de bestreden beschikking moeten worden geschorst.

Subsidiar strekt het verzoek ertoe het gebruik van de terminal te beperken.

De Voorzitter overweegt het volgende.

Blijkens de stukken en het verhandelde ter zitting is de afstand van de te beschermen woningen aan de Stationsweg tot de terminal ca 2,5 km. Voorts is de bijdrage van het aan de terminal gebonden verkeer aan de verkeersintensiteit op de Stationsweg slechts enkele procenten. In de bij de aanvraag om vergunning gevoegde lijst van aankomsten en afvaarten is verder aangegeven dat het aan de inrichting gebonden verkeer over de Stationsweg buiten de spits te verwachten is.

Door het feit dat de Stationsweg is aangewezen als hoofdonsluitingsroute wordt het aandeel van de belasting door het aan de inrichting gebonden verkeer in de totale belasting van de Stationsweg nog kleiner.

Omdat de Voorzitter van de Afdeling voor de geschillen van bestuur bij zijn uitspraak van 26 oktober 1993 slechts heeft geoordeeld dat de vergunningaanvraag niet voldoet aan de in artikel 5, tweede lid, van de Hinderwet juncto artikel 2, eerste lid, onder b, van het Hinderbesluit, gestelde eisen, kan niet met vrucht worden gesteld dat het oordeel van de Voorzitter van de Afdeling rechtspraak van 15 april 1993 met betrekking tot de geluidbelasting van aan de inrichting gebonden verkeer daarmee achterhaald is.

Voorts is de strekking van het daarin genoemde geluidrapport door verzoekster niet gemotiveerd bestreden, bij voorbeeld door het overleggen van een tegenrapport van een geluiddeskundige.

Een en ander in aanmerking nemend oordeelt de Voorzitter dat de belasting op het woonmilieu van verzoekster als gevolg van het in werking zijn van de inrichting overeenkomstig de thans ter beoordeling staande vergunning marginaal is.

De omstandigheid dat een van de leden van het college van burgemeester en wethouders commissaris is van Zeehaven IJmuiden N.V. brengt niet mee dat die wethouder een persoonlijk belang als bedoeld in artikel 2.4 van de Algemene wet bestuursrechtspraak bij de bestreden beschikking heeft, omdat dit commissariaat een uitvloeisel is van het wethouderschap.

In hetgeen door verzoekster overigens is aangevoerd ziet de Voorzitter evenmin aanleiding voor het treffen van een voorlopige voorziening.

Mitsdien komt het verzoek niet voor inwilliging in aanmerking. De Voorzitter acht geen termen aanwezig om artikel 8.75 van de Algemene wet bestuursrecht toe te passen.

Uitspraak

De Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak,

wijst het verzoek af.

» Noot

In de onderhavige zaak gaat de voorzitter wel erg kort door de bocht bij de klacht dat één der leden van het college van B&W een persoonlijk belang heeft bij het bestreden besluit. Volstaan wordt met de formule dat het commissariaat een uitvloeisel is van het wethouderschap en daarmee is de kous - kennelijk- af. Ook op andere punten is de voorzitter naar mijn smaak wel erg kortaf. De kritiek op het geluidsrapport is volgens de voorzitter (ondanks verwijzing door verzoekster naar de Toelichting bij het Reken- en Meetvoorschrift Verkeerslawaaï en naar het feit dat prognoses door nieuwe, parallelle-besluitvorming zijn achterhaald), niet gemotiveerd. Verzoekster had bijvoorbeeld een tegenrapport van een geluiddeskundige moeten overleggen. Ligt de bewijslast bij een verzoek om een voorlopige voorziening dan aanstonds aan de zijde van verzoekster? Op de klacht dat de ontwerp-beschikking onvoldoende is gemotiveerd en niet ex art. 13.10 Wet milieubeheer(oud) door verweerders is opgesteld, wordt voorzover ik kan zien zelfs in het geheel niet ingegaan!

Terzake van het beweerd persoonlijk belang van één der leden van het college van B&W nog het volgende. Het betreft hier de regel die thans is neergelegd in art. 2:4 tweede lid Awb en in art. 58 j° art. 28 Gemeentewet. In de oorspronkelijke tekst van de MvT, zoals voorgelegd aan de Raad van State (Tweede Kamer 1988-1989, 21, 221, A, p. 35) werd 'met de uitdrukking 'persoonlijk' bedoeld op belangen die men heeft in de privé sfeer, waarbij met name gedacht moet worden aan een financieel of materieel persoonlijk belang.' De bepaling zou geen betrekking hebben op belangen die worden behartigd uit hoofde van functies in het openbaar bestuur. Als voorbeeld noemt de toelichting het bestuurslidmaatschap van een sportvereniging of kunststichting (t.a.p.). Reeds de Raad van State heeft hierover zijn twijfel verwoord. Ook als het gaat om belangenbehartiging i.h.k.v. ideële organisaties moeten -onder omstandigheden- de belangen daarvan tegen andere belangen worden afgewogen. De Regering heeft met het oog hierop de toelichting bij deze bepaling aangepast. Blijkens de definitieve toelichting (MvT, p. 55) is 'ieder belang dat niet behoort tot de belangen die het bestuursorgaan uit hoofde van de hem opgedragen taak behoort te behartigen' aan te merken als een persoonlijk belang in de zin van art. 2:4, tweede lid. Die benadering verplicht m.i. tot een veel genuanceerder analyse van concrete gevallen van mogelijke 'belangenvermenging'. Eerlijk gezegd geeft de onderhavige uitspraak daarvan niet aanstonds blijk. In de visie van de Voorzitter lijkt bepalend of het commissariaat voortvloeit uit het wethouderschap. Maar wat is daarmee nu precies gezegd? Stel dat bij de oprichting van een NV statutair wordt vastgelegd dat één der commissarissen een openbaar ambtsdrager moet zijn, vloeit dan de vervulling daarvan voort uit het desbetreffende openbare ambt? Of hangt zulks er vanaf of de desbetreffende NV een overheids-NV is of een NV met een strikt particulier-commerciële doelstelling? Daarover bestaat geen duidelijkheid en daaraan bestaat juist grote behoefte. Het belang van helderheid over 'persoonlijke belangen' komt ook goed tot uitdrukking in de verwijzing in de toelichting bij art. 2:4 (p. 56) naar de uitspraak van de Afdeling rechtspraak van 16 juni 1983 (AB 486): terzake van het optreden van de buurman van een aanvrager van een bouwvergunning als notulist bij de hoorzitting overwoog de Afdeling dat 'ook indien aan de goede trouw van de betrokkene niet zou behoeven te worden getwijfeld, (...) de schijn (kan) ontstaan van een vermenging van zakelijke en privé-belangen, hetgeen dient te worden vermeden.' Zelfs de schijn van een persoonlijk belang moet worden voorkomen. Het is essentieel dat rechters inzake vermeende persoonlijke belangen blijk geven van een zorgvuldige weging van relevante factoren. Hopelijk komt de Afdeling daar in casu in het bodemgeschil nog aan toe.

MAH